

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Înalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L	
Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 „
3 luni	10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Poprirea se poate perimă? de d-l Em. Dan.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație, s. I: Ion S. Cioică cu Ion G. Fleanca; Idem, s. III: Dr. Marcel Brânză cu Ministerul agriculturii;

Curtea de apel din Galați, s. II: Samuel Costiner cu Alexandru C. Bobeică;

Tribunalul jud. Putna, s. I: Societatea Forestieră cu N. Macovei;

Judecătoria ocolului Dorohoi: Herman Kern cu H. Șulimovici;

Poprirea se poate perimă?

Chestiunea dacă poprirea se poate perimă e controversată. Tribunalul Notariat de Ilfov, prin sentința din 16 Ianuarie 1908, pentru motivul că «cererile de măsuri asigurătoare ca: poprirea, sechestrul, cum și cele de executare, nu sunt acțiuni judiciare, căci n'au de scop a lega instanța» etc., a decis că poprirea nu se poate perimă¹⁾.

Această sentință a Tribunalului de Notariat a fost atacată cu recurs și Curtea de casație prin decizia sa din 31 Martie 1908, după ce recunoaște că cererile pentru luarea unei măsuri asigurătoare sau sechestrul asigurător nu pot fi perimate, casează sentința Tribunalului de Notariat pe următoarele motive:

«Că, însă, când s'a cerut poprirea în mâinile celui de al treilea conform prescripțiilor articolului 455 din Proc. civilă, în acest caz nu se efectuează numai o poprire în mâinile celui de al treilea, ci această poprire are a fi validată de tribunal; că această cerere de validare se judecă de tribunal, de Curtea de apel și de Casație; că dar, în caz de poprire în mâinile celui de al treilea, se leagă instanța prin cea cerere care e o

acțiune și de aceea în această materie, conform articolului 257, cea cerere poate fi perimată²⁾.

În Franța, unde chestiunea e asemenea discutată, se face de unii o distincțiune între procesul verbal de poprire și între instanța de validare și se raționează astfel: Poprirea propriu zisă este o măsură de execuțiune și ca atare nu se poate perima; instanța de validare însă se poate perima, astfel încât rezultatul va fi că procesul-verbal de poprire va rămâne în picioare timp de 30 de ani, chiar dacă instanța de validare ar fi perimată. După acest sistem creditorul, a cărui cerere de validare a fost perimată, n'are nevoie să ceară o nouă poprire, fiindcă, repet, procesul-verbal de poprire este în picioare, ci va face numai o nouă cerere de validare³⁾.

Acest sistem însă este combătut de jurisprudența franceză, de Albert Tissier și Carré⁴⁾.

Interesul chestiunii îl vedem, cu deosebire, în cazul când debitorul a cesionat suma ce-i fusese poprită și atât el, debitorul, cât și cesionarul au tot interesul să perime poprirea efectuată anterior cesiunii, dar care a fost lăsată în părăsire mai mult de doi ani.

Din cele arătate mai sus rezultă că sunt în această privință trei sisteme:

Primul sistem, și cel mai radical, este al Tribunalului de Notariat, care prin hotărîrea citată declară că toate lucrările ce se fac într'o poprire, începând cu procesul-verbal de poprire și terminând cu hotărîrea de validare, constituiesc o măsură de asigurare, și măsurile de asigurare nu se pot perimă.

Al doilea sistem este cel susținut de Garsonnet și Glasson, cari consideră procesul-verbal de poprire ca un act cu totul independent și străin de

²⁾ Dreptul No. 42 9 8.³⁾ Garsonnet IV, ed. II, pag. 432; Glasson II, pag. 232.⁴⁾ Vezi Carré III, pag. 382, No 1410 bis; Cas. fr. 12 Ian. 1853; Sirey 53. I. 175; C. Caen. 25 Oct 1892; Sirey 94, II, 33 cu adnotația lui A. Tissier.

instanța de validare și conchid că instanța de validare se poate perimă, dar procesul-verbal de poprire rămâne în picioare ⁵⁾.

Al treilea sistem, susținut și de Casația noastră, este cel după care instanța de validare se poate perimă și perempțiunea se va aplica și procesului-verbal de poprire ⁶⁾.

Cred că cel mai întemeiat din sistemele de mai sus este cel din urmă, adică acela care admite că poprirea se poate perimă și perempțiunea se va aplica și procesului-verbal de poprire.

Primul sistem, acela al Tribunalului de Notariat, trebuie înlăturat fiindcă este în contradicție cu textele formale ale codului de procedură. În adevăr, din simpla citire a articolelor 455 și urm. se vede că *poprirea* dă naștere unei *instanțe*, că în această instanță părțile se citează, se dă o hotărîre, această hotărîre este susceptibilă de apel și de recurs, etc.

A zice dar în termeni așa de absoluți, cum face tribunalul, că poprirea este de la început până la sfârșit o măsură de asigurare care «*nu are de scop a lega instanța pentru a se da prin judecată soluția unei afaceri*» este, repet, a trece peste texte formale.

Și dacă tribunalul invoacă, în sprijinul sistemului său pe Garsonnet—vezi considerantele—, o face din eroare, fiindcă nici Garsonnet nici nimeni altul până acum n'a susținut că instanța de validare nu se poate perimă. Garsonnet susține, cum arăt mai sus, un alt sistem, despre care mă voi ocupa imediat.

Al doilea sistem, susținut de Garsonnet, Glasson și D. Negulescu poate să fie un sistem ingenios, dar cred că nu este juridic. Partizanii acestui sistem pornesc de la o premiză pe care o cred nefundată, ei zic că instanța de validare cuprinde două faze: prima este poprirea propriu zisă, a doua este validarea, și conchid că în primă fază nefiind încă deschisă o instanță, căci nu există decât un proces-verbal de poprire, n'ai ce perimă, deci perempțiunea procesului-verbal de poprire este neadmisibilă.

Am zis că partizanii acestui sistem pornesc de la o premiză greșită. În adevăr, nu există nici un text care să facă o distincțiune de acest fel în materia popririi.

Se poate ca într'o instanță de poprire să întâlnim mai multe faze, tot așa cum le putem întâlni în orice altă instanță de drept comun. O măsură pregătitoare, o expertiză de ex., este o fază a instanței de drept comun; aceasta însă nu

ne îndreptățește să zicem că fiecare fază a unei instanțe face corp distinct și cu totul independent, străin chiar, de instanța în care această fază se produce, ci, din contra, trebuie să zicem că *tot* ce se petrece într'o instanță, începând cu cererea de chemare în judecată și sfârșind cu hotărîrea, face parte integrantă, indisolubilă, din acea instanță.

Lucrul acesta nu suferă discuție, el este o axiomă juridică care își găsește cea mai puternică aplicațiune în principiul că hotărîrile judecătorești au efect retroactiv la data cererii în judecată.

Ceeace trebuie să ne preocupe dar în problema noastră, este dacă instanța de validare ia naștere din momentul *cererii* de poprire, sau ia naștere mai târziu.

La această întrebare răspund textele de lege, din examinarea cărora rezultă că legiuitorul consideră instanța născută în chiar momentul cererii de poprire, iar ordinul judecătorului de a se face poprirea, procesul-verbal de poprire, citațiunile și hotărîrea de validare sunt lucrări, faze dacă voiți, cari izvorăsc din cererea de poprire.

Pentru instanța de validare cererea de poprire este, fără discuție posibilă, ceeace în instanța ordinară este chemarea în judecată, și după cum în materie de drept comun instanța ia naștere în momentul cererii de chemare în judecată, tot astfel instanța de validare ia naștere în momentul în care creditorul cere Justiției să ordone poprirea în mâinele terțiului.

Poate tăgădui cineva că hotărîrea de validare are efect retroactiv la data cererii de poprire?

Și dacă perimarea nu s'ar aplică cererii de poprire și tuturor actelor posterioare, deci și procesului-verbal de poprire, atunci întreb: la ce se aplică? Care este actul de la care trebuie să zicem că a început instanța de validare și de la care trebuie să considerăm perimate toate actele de procedură și lucrările posterioare, potrivit art. 258 din procedură?

Dar ce dovadă mai evidentă că sistemul adversarilor nu poate rezistă, decât faptul că hotărîrea de validare nu se poate concepe, nu poate exista fără procesul-verbal de poprire?

Mă explic: Adversarii ne spun că procesul-verbal de poprire—faza întâia—este un act cu totul străin și independent de instanța de validare—faza a doua,—și deci nu trebuie să le unim, nu avem drept ca, perimând instanța de validare—faza a doua,—să înglobăm în această perimare actele petrecute în faza întâia—procesul-verbal de poprire.

Iar eu răspund: Nu numai că trebuie să le înglobăm, dar nu se poate concepe una fără alta;

⁵⁾ De aceeaș părere este și d-l D. Negulescu. Vezi «Teoria Popririi», pag. 166

⁶⁾ Vezi deciziile Cas. fr.; C. Caen., Tissier și Carré, citați mai sus.

hotărîrea de validare se dă pe baza *procesului-verbal de poprire*; în hotărîrea de validare se zice: «Validează poprirea efectuată prin procesul-verbal de poprire cu data de...».

Și când știm că acest proces-verbal de poprire este rezultat din ordinul judecătorului pus pe *cererea de poprire*, mai poate fi îndoială că toate actele posterioare cererii de poprire, ordinul judecătorului, procesul-verbal de poprire, citațiile, hotărîrea de validare, fac parte indivizibilă din acelaș tot care constituie *instanța*, instanța de validare?

Cred că nu trebuie să mai insist.

Dacă dar, ceea ce dă naștere instanței de validare este cererea de poprire, atunci, pe temeiul art. 258 din procedură, care zice că «*Perimarea are de efect ca toate actele de procedură și lucrările preparatorii să fie stinse*», trebuie să decidem că într-o instanță de validare perimarea va avea de efect a stinge atât cererea de poprire, cât și toate lucrările posterioare acestei cereri, prin urmare și procesul-verbal de poprire.

În sprijinul acestui sistem, singurul pe care-l cred juridic, intervine și împrejurarea că a considera procesul-verbal de poprire ca valabil timp de 30 de ani, ar fi a lovi de o prea lungă indisponibilitate sumele poprite, lucru ce ar aduce greutăți tranzacțiilor.

* * *

Înainte de a termina, voi zice câteva cuvinte în privința următoarei ipoteze, care se poate ivi în practică:

Iată un creditor care cere înființarea unei popriți în conformitate cu alin. b din art. 455, adică fără act scris și numai în baza acțiunii intentate și a cauțiunii de jumătate din valoarea reclamată.

Acest creditor știm că nu poate cere validarea înainte de a obține titlu definitiv — art. 455, ultim aliniat.

Presupunând că procesul de fond durează mai mult de doi ani, întrebarea este ce se va face cu cererea de poprire? Va putea debitorul sau terțiul poprit să ceară perimarea?

În acești doi ani trecuți creditorul a făcut toate diligențele ca procesul de fond să se termine, n'a făcut însă nici un act de diligență la instanța de poprire.

Cred că răspunsul la întrebarea ce am pus este simplu.

Dacă creditorul nu a făcut nici un act de diligență la instanța de poprire, nu este din vina lui, ci din cauză că legea nu-i pune la dispoziție nici un mijloc prin care să-și manifeste această diligență. Art. 455 zice atât numai că validarea

nu se va face decât după ce reclamantul va fi obținut la instanța de fond o sentință definitivă.

Dacă dar, pe de o parte, la instanța de fond, din cauza mersului extrem de încet al Justiției noastre, procesul a durat mai mult de doi ani, iar de altă parte creditorul nu a putut face nici un act de diligență la instanța de poprire, nu se poate imputa creditorului nici o vină, și deci nu se va putea perimă cererea de poprire.

EM. DAN

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 21 Aprilie 1909

Președenția d-lui M. IULIAN, Consilier

Ion S. Cioică cu Ion G. Fleancu

Minută. — Neconstatarea în minută a zilei când este încheiată și nearătarea că e dată și cetită în ședință publică. — Dacă lipsa acestei formalități atrage vreo nulitate și atunci când sentința arată că a fost dată și cetită în ședință publică în anume zi. — (Art. 118 din Procedura civilă)

Deși minuta încheiată de greșier, în care se cuprinde dispozitivul sentinței, nu constată ziua când este încheiată și nici că este dată și cetită în ședință publică, însă, întru cât în sentința care cuprinde motivele și dispozitivul ei se menționează că hotărîrea s'a dat și s'a pronunțat în ședință publică în anume zi, formalitatea prescrisă de art. 118 din Proc. civilă este îndeplinită.

Deciziunea 184/909. — Respins recursul făcut de Ion S. Cioică în contra sentinței Tribunalului Mehedinți, s. II, No. 3/908, dată în proces cu Ion G. Fleancu.

Curtea.

Ascultând pe d-l advocat C. Țunescu, în desvoltarea motivului de casare;

Pe d-l advocat T. Policrat, în combateri.

Deliberând.

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 118 din Codul procedurii civile. Din dosarul cauzei se constată că Tribunalul Mehedinți a încheiat un proces-verbal de audiență, redactând hotărîrea pe larg mai în urmă. Ori, acest proces-verbal nu demonstrează că a fost dat și cetit în ședință publică, nici rezultă publicitatea din cuprinsul său în nici un mod. Întru cât publicitatea este de ordine publică și tribunalul n'a observat-o, hotărîrea este nulă și ca atare cerem casarea ei.

«Nulitatea procesului-verbal de audiență și prin consecință și a sentinței atacate cu recurs, de oarece acest proces-verbal de audiență (minuta) este fără dată, care este un element esențial de validitatea lui».

Având în vedere sentința supusă recursului;

Considerând că deși minuta încheiată de greșier în care se cuprinde dispozitivul sentinței nu constată ziua când este încheiată și nici că este dată și cetită în ședință publică, însă, întru cât în sentința care cuprinde motivele și dispozitivul ei se menționează că hotărîrea s'a dat și s'a pronunțat în ședință publică în ziua de 9 Ianuarie 1908, formalitatea prescrisă de art. 118 din Proc. civilă este îndeplinită;

Că, de aceea, motivul de casare este nefondat.

Pentru aceste motive. Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE, S. III

Audienţa dela 11 Maiu 1909

Preşedenţia d-lui G. P. PETRESCU, preşedinte

Dr. Marcel Brânză cu Ministerul agriculturii

Contencios administrativ.—Funcţionari inamovibili.—Ce se înţelege prin aceşti funcţionari?—Dreptul lor de stabilitate.—Profesori cu titlu provizoriu.—Dacă ei sunt inamovibili.—Învăţământ profesional.—Depinderea lor de Ministerul domeniilor.—Dreptul de control.—Condiţiunile sub cari pot fi destituiţi aceşti profesori.—Consiliu permanent.—Hotărâri date în majoritate de acest consiliu.—Validitatea lor.—(Art. 4, lit. i din Legea Curţii de casaţie şi art. 34 din Legea învăţământului secundar).

1. În opoziţiune cu funcţionarii amovibili, a căror situaţiune este lăsată cu totul la discreţiunea autorităţii superioare de care depind, urmează să fie consideraţi inamovibili toţi acei funcţionari cărora prin diferite legi organice li s'a asigurat stabilitatea în acest sens că întocmirea sau mutarea lor este subordonată îndeplinirii unor anume forme prevăzute în acele legi; că acestor funcţionari, pentru a li se garanta şi mai mult stabilitatea, Legea Curţii de casaţie, prin art. 4, litera i, le-a deschis calea recursului.

2. După art. 34 din Legea învăţământului secundar, profesorii cu titlu provizoriu cari se vor dovedi incapabili, imorali sau vătămători şcolii, vor putea fi destituiţi în urma hotărârii motivate a consiliului inspectorilor învăţământului secundar, aprobată şi de consiliul permanent de instrucţiune; că de aci rezultă că asemenea profesor trebuie să fie considerat ca inamovibil în sensul art. 4, litera i din Legea Curţii de casaţie şi, deci, recursul său direct la Curtea de casaţie este admisibil în principiu.

3. Învăţământul profesional deşi atârnă de Ministerul agriculturii şi domeniilor, totuşi datorită şi retribuţiunea acestor profesori se regulează după prescripţiunea legilor de instrucţiune publică, întru cât Legea învăţământului profesional nu prevede contrariu; că de aci urmează că ei nu pot fi destituiţi decât în urma unei hotărâri motivate a consiliului inspectorilor, aprobată şi de consiliul permanent de instrucţiune.

4. Legea neprescriind ca comisiunea permanentă de instrucţiune să fie constituită în totdeauna în completul ei de trei membrii, de aci urmează că hotărârile date numai cu majoritate de doi sunt valabile.

Deciziunea No. 112/909. — Respins, după divergenţă, recursul făcut de Dr. Marcel Brânză, contra decretului regal No. 2.851, publicat în *Monitorul Oficial* No. 159 din 1908, în proces cu Ministerul agriculturii.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Al. Bădărău, în dezvoltarea motivelor de casare; şi

Pe d-l avocat B. Missir, în combateri.

Deliberând,

Având în vedere recursul făcut de dr. Marcel Brânză în contra decretului regal No. 2.851, publicat în *Monitorul Oficial* cu data 14 Octombrie 1908, prin care după raportul Ministerului agriculturii şi domeniilor a fost destituit din funcţiunea de profesor cu titlu provizor

la catedra de ştiinţe naturale la şcoala centrală de agricultură dela Herăstrău;

Având în vedere că acest recurs este făcut în temeiul art. 4, lit. i, care dă în competenţa acestei secţiuni judecarea recursurilor făcute de funcţionarii inamovibili numiţi în mod legal, cari ar fi înlocuiţi, mutaţi sau puşi în retragere în contra legii;

Considerând că legea nu a arătat înţelesul cuvântului inamovibilitate prin urmare acest înţeles trebuie să fie determinat prin interpretare;

Că, în opoziţiune cu funcţionarii amovibili, a căror situaţiune este lăsată cu totul la discreţiunea autorităţii superioare de care depind, urmează să fie consideraţi inamovibili toţi acei funcţionari cărora prin diferite legi organice li s'a asigurat stabilitatea în acest sens că înlocuirea sau mutarea lor este subordonată îndeplinirii unor anume forme prevăzute în acele legi;

Că tuturor acestor funcţionari pentru a le garanta şi mai mult stabilitatea, legea prin art. 4 lit. i sus menţionat, le-a deschis calea recursului;

Considerând că recurentul ca profesor la şcoala dela Herăstrău, conform cu art. 19 din legea pentru organizarea învăţământului profesional, este asemănat cu profesorii învăţământului secundar;

Că, după art. 34 din legea asupra învăţământului secundar, profesorii cu titlu provizoriu cari se vor dovedi incapabili, imorali sau vătămători şcolii, vor putea fi destituiţi în urma hotărârii motivate a consiliului inspectorilor învăţământului secundar aprobat şi de consiliul permanent de instrucţiune;

Considerând că odată ce profesorul cu titlu provizoriu, cum a fost şi recurentul, nu poate să fie destituit decât cu formele prescrise de acest din urmă text de lege; el trebuie să fie considerat ca funcţionar inamovibil în sensul art. 4, lit. i din legea acestei Curţii, şi prin urmare recursul în principiu este admisibil;

Având în vedere că recurentul a susţinut că a fost destituit cu violarea art. 14 şi 19 din legea pentru organizarea învăţământului profesional şi art. 34 din legea învăţământului secundar şi superior din 1898;

Considerând că învăţământul profesional atârnă de Ministerul agriculturii şi domeniilor, că ministrul este autoritatea supremă a învăţământului profesional public şi exercită controlul prin personalul de inspecţiune şi printr-o comisiune permanentă de instrucţiune alăturată pe lângă acel minister, care are aceleaşi atribuţiuni şi funcţionează în aceleaşi condiţiuni ca şi consiliul permanent de pe lângă Ministerul cultelor şi instrucţiunii publice, ceea ce rezultă din art. 2, 3 şi 6 din Legea învăţământului profesional;

Că conform art. 4 şi 19 din aceeaşi lege, drepturile, datoriile şi retribuţiunea profesorilor învăţământului profesional se regulează după prescripţiunile legilor de instrucţiune publică, similari în grad, întru cât legea învăţământului profesional nu prevede contrariu; iar profesorii dela şcoala centrală dela Herăstrău aparţin învăţământului secundar, adică sunt asemănaţi în grad cu profesorii secundari;

Că, dar, recurentul profesor cu titlu provizor la şcoala dela Herăstrău nu poate fi destituit de autoritatea şcolară a Ministerului de agricultură decât cu aceleaşi forme cari sunt prescrise de legea asupra învăţământului secundar pentru profesorii cu titlu provizoriu, cari sunt arătate de art. 34 din această lege, adică nu putea fi destituit decât în urma hotărârii motivate a consiliului inspectorilor, aprobată şi de consiliul permanent de instrucţiune;

Considerând că este adevărat că pentru învăţământul profesional Ministerul agriculturii şi domeniilor nu are nici un inspector, nefiind înscrisă în bugetul său o asemenea funcţiune;

Că de aci nu se poate deduce că ministerul nu ar mai putea exercita controlul asupra membrilor corpului didactic dependinţi de dânsul;

Că din adresa Ministerului de domenii cu No. 6627

din a. c., rezultă că atribuțiunile de inspector al învățământului profesional se îndeplinesc la trebuință de către alți funcționari ai ministerului însărcinați de ministru;

Că, în speță, ministrul a numit o comisiune compusă din mai multe persoane, cari sunt în serviciul superior al acelui minister, ca să îndeplinească însărcinarea de inspector, adică ca să cerceteze și să se pronunțe asupra acuzațiilor aduse în contra recurentului;

Că recurentul nu a făcut nici o obiecțiune în privința capacității acestor persoane, adică că ei nu ar întruni condițiunile cerute de art. 9 din legea învățământului profesional pentru a putea fi numiți inspectori titulari;

Că dar funcționarii numiți, deși nu aveau calitatea de inspectori titulari, ei au putut îndeplini însărcinarea de inspectori;

Având în vedere că acești funcționari, și anume: d-l N. Athanasescu, profesor universitar și președintele comisiunii permanente; d-l C. Andronescu, profesor al școlii dela Herăstrău; d-l V. Antonescu, secretar-general al Ministerului agriculturii, și d-l G. Manolescu, inspector al aceleiași minister, întruniți în comisiune au constatat, prin raportul adresat ministerului și înregistrat la No. 94842 din 1908, că au avut în vedere atât dovezile produse pentru stabilirea culpabilității profesorului Brânză, cât și apărarea scrisă prezentată de acest profesor, și că, examinând și apreciind aceste dovezii, și-au format convingerea că incorectitudinea recurentului este pe deplin stabilită și de aceea au fost de părere că dânsul nu mai este demn de a figura în corpul profesoral și în consecință că destituirea sa se impune;

Considerând că oricare ar fi forma în care rezultatul lucrărilor comisiunii a fost prezentat Ministerului, din momentul ce conține obiectul acuzațiunii aduse recurentului, expunerea dovezilor, apărarea inculpatului, motivele și părerea comisiunii, raportul acestei comisiuni este în realitate o hotărâre în sensul art. 34 din legea învățământului secundar, odată ce conține elementele esențiale pentru existența unei asemenea hotărâri;

Considerând că această hotărâre este aprobată de comisiunea permanentă de instrucțiune de pe lângă Ministerul de agricultură, care are aceleași atribuțiuni ca și consiliul permanent de instrucțiune, prin urmare și această a doua formalitate cerută de art. 34 din legea învățământului secundar a fost îndeplinită;

Considerând că este adevărat că în comisiunea permanentă de instrucțiune nu au luat parte decât numai doi membri, deși, conform art. 4 din lege, această comisiune se compune din trei;

Considerând însă că legea nu prescrie că comisiunea trebuie să se constituie cu totalitatea membrilor săi, adică în complexul de trei, pentru a putea lucra; prin urmare e învederat că poate da hotărâri cu majoritatea membrilor, ceace de altfel rezultă și din art. 7 din aceeași lege;

Că, de altfel, cel de al treilea membru, N. Athanasescu, era împiedicat de a lua parte ca președinte al acestei comisiuni, fiindcă el funcționase și în comisiunea de anchetă;

Considerând că deși d-l N. Filip, unul din membrii comisiunii permanente, a fost numit la început în comisiunea de anchetă, nu se constată însă că dânsul ar fi luat parte la lucrările și la hotărârea dată de această comisiune pe care nu a semnat-o, și prin urmare participarea sa în comisiunea permanentă nu a viciat componerea ei;

Având în vedere că recurentul a susținut că chiar dacă avizul comisiunii permanente ar fi dat în mod regulat, totuși ministerul nu îl putea destitui dela catedra sa decât în urma unei hotărâri a comisiunii de judecată, care ar fi singura în drept, conform art. 49 din legea învățământului secundar, să pronunțe pe-

deapsa excluderii pentru totdeauna din corpul didactic;

Considerând că, în speță, fiind vorba de destituirea unui profesor secundar cu titlu provizoriu pentru fapte imorale sau vătămătoare școlii, cazul este în mod special prevăzut de art. 34 din lege; prin urmare acest text este aplicabil, iar nu art. 49, de aceea argumentul bazat pe violarea acestui din urmă articol nu are nici o valoare;

Că, odată ce prescripțiunile art. 34 din legea învățământului secundar au fost îndeplinite, destituirea recurentului nu s'a făcut în contra legii; prin urmare recursul este neîntemeiat;

Pentru aceste motive. Curtea respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, S. II

Audiența dela 7 Octombrie 1908

Președenția d-lui G. TANOVICIANU, președinte

Decizia civilă No. 165

Samuel Costiner cu Alexandru C. Bobeică

Legea tocnelilor agricole.— Modul și condițiunile sub cari arendașul poate cere și obține rezilierea contractului de arendă.

Comunicarea actelor.— Dreptul instanțelor de fond de a acorda un termen pentru comunicarea actelor.— Contracte agricole.— Dacă în procesul-verbal de autentificare e nevoie a se trece numele și pronumele locuitorilor cari contractează, sau numai al acelor ce știu să subscrie.

Constatarea dacă arendașul lucrează sau nu moșia în dijmă sau în bani.— Chestiune de fapt.— Admisibilitatea probei cu martori.— (Art. 65 și 72 din Legea tocnelilor agricole, și art. 72 din Proc. civilă).

1 Conform art. 65 din Legea tocnelilor agricole arendașii cari lucrează cel puțin jumătate din moșie prin învoeli în dijmă sau în bani, pot cere rezilierea contractului lor de arendă, atunci când prețul constatat ca cel mai ridicat pentru arendarea pământurilor la țărani în aceeași regiune va întrece cu mai puțin de 10% prețul pe hectar, rezultat din contractul de arendă cu proprietarul și întru cât proprietarul nu va concede scăderea prețului la maximum constatat de comisiunea regională scăzut cu 10%.

2 Art. 72 din Proc. civilă dă dreptul instanțelor judecătorești de a acorda părților un termen pentru depunerea actelor, dacă se va dovedi că împrejurări cari n'au fost în voința lor le au împiedicat să facă depunerea la timp.

3 Art. 72 din Legea specială a tocnelilor agricole care indică ce anume formalități trebuie îndeplinite pentru autentificarea contractelor de învoeli agricole între proprietar ori arendaș și săteni nu prevede și pe aceea ca în procesul-verbal de autentificare să se menționeze numele și pronumele locuitorilor cari contractează cu proprietarul ori arendașul, sau numai al acelor din ei ce nu știu să subscrie.

Că de aci urmează că constatarea din procesul-verbal, că s'a cetit contractul de către secretar din cuvânt în cuvânt în auzul și prezența părților, și că unii din locuitori, împreună cu procuratorul arendașului au declarat că au scris contractul cu propria iscălitură, iar alții prin punere de deget, neștiind carte, satisfac cerințele legii când contractul conține un tablou nominal de locuitorii învoeli și din care se vede cari din ei au semnat propriu și cari prin punere de deget.

4 Chestiunea dacă arendașul lucrează sau nu moșia prin învoeli în dijmă sau în bani este o chestiune de fapt, care poate fi stabilită și prin martori și prezumpțiuni, iar nu numai prin contractul de învoeli agricole, întru cât nimic nu oprește pe părțile de bună credință de a face și verbal asemenea învoeli, întru cât execută angajamentele luate fără a fi nevoie de intervenirea justiției.

S'a ascultat d-nii avocați Gr. Trancu-Iași și M. G. Orleanu, din partea apelantului; și C. Aroneanu, pentru intimat.

Asupra apelului interjectat în termen de Samuel Costiner, contra sentinței civile cu No. 106 din 1908 a Tribunalului Tecuciu;

Având în vedere concluziunile părților și actele din dosar;

Având în vedere că prin sentința de mai sus s'a respins ca nesusținută acțiunea intentată de apelant contra lui Alexandru C. Bobeică; că prin această acțiune Samuel Costiner, în calitate de arendaș al moșiei Buhăeștii-de-jos, jud. Vaslui, și întemeiat pe dispozițiile art. 65, aliniatul final din Legea pentru învoeli agricole, modificat prin Legea promulgată la 21 Aprilie 1908 și publicată în *Monitorul Oficial* No. 17 din 22 Aprilie, cere a se declara reziliat, pe ziua de 23 Aprilie 1909, contractul de arendare a sus zisei moșii, intervenit între el și proprietarul Bobeică, sub cuvântul că se găsește în situațiunea arătată în menționatul articol;

Având în vedere contractul autentificat de Tribunalul Iași, s. III, sub No. 1655/906, prin care Samuel Costiner a arendat dela Al. C. Bobeică moșia Buhăeștii-de-jos din județul Vaslui, în întindere de 150 fălci, pe termen de opt ani, începând dela 23 Aprilie 1907 și cu arendă anuală de 8000 lei;

Având în vedere art. 65 din citata lege, care zice că arendașii cari lucrează cel puțin jumătate din moșie prin învoeli, în dijmă sau în bani, vor putea cere rezilierea contractului lor de arendare atunci când prețul, constatat ca cel mai ridicat pentru arendarea pământurilor la țărani în acea regiune, va întrece cu mai puțin de 10% prețul pe hectar, rezultat din contractul de arendare cu proprietarul, și întru cât proprietarul nu va concede scăderea prețului la maximum constatat de comisiunea regională, scăzut cu 10%;

Considerând că, în speță, apelantul Costiner dovedește cu originalul contract de învoelă agricolă, autentificat de primarul comunei Bârzești, jud. Vaslui la 16 Maiu 1908 și depus la dosar, cum că pentru anul agricol delă 1 Martie 1908 până la 1 Martie 1909, a dat cu arendă în bani, la un număr de 93 locuitori din sus numita comună, o întindere totală de 116 hectare și 25 arii din moșia Buhăești pentru pășunatul vitelor și pe prețul de 30 lei hectarul, stabilit în limita prețurilor de arendare în bani pentru pășunat a pământurilor din acea regiune fixate de comisiunea regională;

Considerând că întinderea moșiei arendată fiind de 150 fălci, cece face 214 hectare, urmează că apelantul a dat la locuitori, prin învoeli în bani, mai mult de jumătate din această întindere; că prețul arenzii pe hectar, după contract, fiind de 37 lei și 40 bani, iar cel cu care s'a făcut arendarea la locuitori în limita prețurilor fixate de comisiunea regională, de 30 lei hectarul, deci cu mai mult de zece la sută sub prețul rezultând din contractul de arendare; că, pe de altă parte, proprietarul fiind somat de către Costiner la 13 Maiu a. c. că acesta va uza de dispozițiile art. 65 citat mai sus, și dânsul nedând nici un răspuns acelei încunoștințări, urmează că cererea de reziliere este fondată, și, ca atare cată a fi admisă;

Având în vedere că, în prim loc, intimatul obiectează cum că apelantul n'a depus actele în termenul prevăzut de Proc. civilă, și prin urmare n'ar trebui ținute în seamă;

Că însă cată a se vedea că această obiecțiune nu este serioasă, de oarece la înfățișarea delă 6 Septembrie a. c. însăș intimatul a provocat amânarea procesului pentru a i se comunica motivele de apel, și Curtea, prin jurnalul No. 2003, găsinde că din moment ce se amână procesul nimic nu se opune ca apelantul, odată cu motivele apelului, să depună și actele pe cari se sprijină ele, a încuviințat cererea făcută în acest sens de apelant;

Că apoi art. 72 din Proc. civilă dă dreptul instanței

judecătorești de a acorda părților un termen pentru depunerea actelor, dacă se va dovedi că împrejurări cari n'au fost în voința lor le-au împiedicat să facă depunerea la timp; că, în speță, Curtea, în aprecierea sa, găsește că ceace l-a împiedicat pe apelant de a depune actele odată cu apelul a fost credința că intimatul, chemat la interogator chiar dela început, nu va contesta exactitatea faptelor specificate în acțiune; or, dânsul la termenul de 6 Septembrie, nu s'a înfățișat în persoană spre a răspunde la interogator și atunci apelantul, văzând că procuratorul intimatului cere comunicarea motivelor de apel, era firesc ca, pe lângă acele motive să alăture și actele; că, de altfel, nici nu se împăca cererea intimatului, de a i se comunica motivele apelului, cu refuzul lui de a primi în desbateri actele pe cari se sprijină acele motive;

Considerând că, în al doilea loc, intimatul a contestat orice forță probatorie suszisului contract, de oarece — spune dânsul — autentificarea nu s'a făcut conform art. 72 din Legea pentru învoeli agricole din 23 Decembrie 1907, și anume: că în procesul-verbal de autentificare nu se menționează numele și pronumele locuitorilor ce nu știu carte și au semnat prin punere de deget;

Considerând însă că și această întâmpinare nu este întemeiată, de oarece art. 72 din Legea specială a tocnelor agricole, care indică ce anume formalități trebuie îndeplinite pentru autentificarea contractelor de învoeli agricole între proprietar ori arendaș și locuitorii săteni, nu prevede și pe aceea ca în procesul-verbal de autentificare să se menționeze numele și pronumele locuitorilor cari contractează cu proprietarul ori arendașul, sau numai a acelor din ei ce nu știu să subscrie, de unde urmează necesarmente a se decide că, în speță constatarea din procesul-verbal că s'a cetit contractul, de către secretar, din cuvânt în cuvânt în auzul și prezența părților, și că unii din locuitorii muncitori, împreună cu procuratorul arendașului, au declarat că au scris contractul cu propria lor iscălitură, iar alții prin punere de deget, neștiind carte, satisfacă în deajuns cerințele legii, întru cât zisul contract conține un tablou nominal de locuitorii învoii și din care se vede cine din ei au semnat propriu și cari prin punere de deget;

Că apoi, ceace pune capăt oricărei discuțiuni în această privință, este faptul că contractul în speță este încheiat pe formularul tipărit și împărțit comunelor de către Ministerul agriculturii și la finele căruia se află tipărit, tot dela minister, și procesul-verbal de autentificare în sensul cum s'a spus mai sus, căci numai acest fel de formulare trebuie întrebuintate sub pedeapsă de nulitate, conform art. 71 din sus zisa lege, la încheierea contractelor de învoeli agricole, și nu se poate un singur moment presupune că ministerul ar fi confecționat niște formulare în contradicție cu spiritul legii;

Considerând că, de altfel, admitând prin imposibil că sus menționatul contract ar fi nul ca instrument probatoriu, încă urmează a se observa că art. 65 din Legea modificatoare dela 21 Aprilie 1908 nu cere și nici nu putea să ceară ca arendașul să facă dovadă, față de proprietar, despre arendarea locurilor la săteni, numai decât cu contractul de învoeli agricole încheiat în conformitate cu Legea învoelilor agricole, de oarece într'o asemenea speță nu e vorba de vreun diferend ivit între arendaș și locuitori, din executarea sau neexecutarea angajamentelor luate de părțile contractante, pentru a putea fi locul să se invoace nulitatea contractului pentru vreun viciu de formă; aci, în cazul de față, chestiunea dacă arendașul lucrează sau nu moșia prin învoeli în dijmă s'au în bani, se înfățișează ca o pură chestiune de fapt, care, ca atare, poate fi stabilită prin orice mijloace de probațiune, deci și prin martori, prin urmare și prin simple prezumpțiuni, căci nici o lege nu poate opri pe oamenii de bună credință de a face și verbal asemenea învoeli pe moșie,

întru cât ei se supun de bunăvoie angajamentelor luate și le execută fără a fi nevoie de intervenția justiției; și dacă este așa, atunci evident că certificatul sub No. 2353 din 1908, liberat de primarul com. Bârzești și depus la dosar de apelant, cum și celălalt certificat sub No. 2470 din 1908, liberat de același primar, după însăș cererea intimatului, și depus tot de el la dosar, fac pentru Curte deplină dovadă că Samuel Costiner a dat la locuitori, prin învoeli în bani, pentru anul agricol 1908-1909, mai mult de jumătate din moșia sa pentru pășunatul vitelor;

Având în vedere că, în trecut, intimatul a mai zis că sus menționatul contract de învoeli ar fi făcut numai pentru trebuința cauzei, adică simulat, aceasta este însă o afirmațiune gratuită pentru că cu nimic nu a dovedit-o; singura împrejurare că contractul a fost autentificat la 16 Mai 1908 neavând importanța ce intimatul caută a-i da, de oarece Legea învoelilor agricole, prin art. 71, aliniatul final, oprește numai ca asemenea contracte să se încheie mai înainte de anul ce precede perioada pentru care se face învoeala, nu și mai târziu, în cursul acestei perioade;

Având în vedere că în mod subsidiar intimatul Bobeica a cerut să se ordone o expertiză, spre a se constata cât pământ de arătură s'a arendat apelantului și cât de fâneață, și făcându-se calculul după numărul de hectare dat locuitorilor prin învoeli, să se vadă care este diferența de arendă cu care ar urma să se scadă apelantul;

Considerând că odată cunoscute dispozițiunile art. 65 din Legea dela 21 Aprilie 1908, numărul de hectare arendate locuitorilor pentru imasă, prețul cu care s'a făcut învoeala, întinderea moșiei arendată apelantului și prețul arenzii, ușor, prin cea mai simplă operațiune de calcul, se poate vedea care-i suma cu care ar trebui scăzut apelantul;

Că însă intimatul prezintă o altă normă pentru calcularea diferenței, normă ce nu intră în prevederile art. 65, așa că oferta sa fiind condițională nu poate opri rezilierea contractului;

Având în vedere că, pentru cele ce preced, apelul este fondat și cată a fi admis;

Statuând și asupra cheltuelilor de judecată, cerute de apelant;

Pentru aceste motive, Curtea admite apelul și infirmă sentința apelată, etc., etc.

(ss) G. Tanoviceanu; G. N. Raicoviceanu; T. Istrate.

Grefier, (s) Băltăgescu.

O p i n i u n e:

Subsemnatul, sunt de părere a se respinge apelul și prin consecință, acțiunea ca nedovedită;

În adevăr, apelantul S. Costiner pentru a putea obține rezilierea contractului de arendare al moșiei Buhăești-de-Jos, intervenit între el și Al. C. Bobeică, urmează să dovedească că se găsește în cazul art. 65, aliniatul ultim din Legea învoelilor agricole din 23 Decembrie 1907, modificată prin legea din 21 Aprilie 1908. Dovada aceasta voeste să o facă cu un contract de învoeli agricole autentificat de Primăria comunei Bârzești la 16 Mai 1908. Ori, acest contract este nul, și ca atare neavând nici o forță probantă în justiție, întru cât el este autentificat în neconformitate cu dispozițiunile art. 72 din menționata lege. Și pentru a învedera aceasta, este suficient a se observa procesul-verbal de autentificare din care se va vedea că prin el nu se specifică nici numele locuitorilor cari s'au prezentat în persoană în localul primăriei, nici al acelor cari au semnat în fața primarului fie prin propria lor semnătură, fie prin punere de deget. Și cum aceste formalități legea ordonă să fie constatate prin procesul-verbal de autentificare, sub pedeapsă de nulitate, dovada de neîndeplinirea sau îndeplinirea lor nu se poate sta-

bili nici prin deducțiuni, nici prin formulare ministeriale, cari nu numai că nu sunt făcute în conformitate cu legea, dar nici nu pot fi obligatorii pentru justiție;

Că de această nulitate se poate prevala intimatul, nici nu mai încap discuțiune față cu dispozițiunile categorice ale art. 736 din Procedura civilă;

Că, în fine, apelantul ne mai putând aduce de aiurea veri ce altă probă în dovedirea acțiunii sale, decât contracte de învoeli agricole — art. 52 din Legea tocmelelor agricole oprind orice altă dovadă — și cum acest contract s'a demonstrat mai sus că este nul, urmează ca acțiunea să-i fie respinsă ca nedovedită.

(s) N. Dimitrescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA, S. I

Audiența dela 14 Aprilie 1909

Președenția d-lui N. C. PENCIULESCU, jude de ședință

Societatea Forestieră cu N. Macovei

Sentința civilă No. 87

Vânzarea părții indivize. — Indiviziune rezultată din cumpărarea averii de către două persoane. — Dacă în acest caz urmărirea se poate face mai înainte de împărțea. — (Art. 1825 din Codul civil).

Deși este adevărat că partea nediviză a unui coherede în imobilele unei succesiuni nu poate fi pusă în vânzare de către creditorii săi personali înaintea împărțelii sau a licitației ce pot provoca creditorii dacă vor găsi de cuviință, sau în care au dreptul de a interveni; însă, în celelalte cazuri de indiviziune, când nu e în cauză o succesiune, o societate sau o comunitate, precum ar fi indiviziunea rezultată din aceea că averea este cumpărată de două persoane, în asemenea caz drepturile fiecărui coproprietar fiind sigure, și nedepinzând de operațiuni posterioare, inconveniente ce erau în cazurile când se urmărea partea unui coherede ne mai existând, art. 1825 din Codul civil nu mai este aplicabil și urmărirea se poate face înainte de împărțea, căci adjudecatarul părții urmărite se substituie în drepturile coproprietarului expulzat și va putea, ca și acesta, mai înainte să provoace partajul.

Tribunalul.

Având necesitate de timp mai îndelungat pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 14 Aprilie 1909, când a pronunțat următoarea sentință:

Având în vedere că se urmărește de către N. Macovei ca 30000 arbori destinați tăierii, situați pe muntele Mișina pe o întindere de 350 — 400 ha.; că această avere, după cum rezultă din actele aflate la dosar, se stăpânește în indiviziune de către Societatea «The Putna Forests» și Societatea Forestieră;

Având în vedere că singura debitoare a creditorului urmăritor este numai Societatea «The Putna Forests», așa că valabilitatea urmăririi trebuie discutată în drept, ținând seamă de dreptul de gaj și de urmărire pe care îl are orice creditor asupra întregului patrimoniu a debitorului său și de aceea că această avere, ce se urmărește, se stăpânește în indiviziune de către debitor și o terță persoană;

Considerând că, conform dispozițiunilor art. 1718 și 1824 din Codul civil, oricine este obligat personal este ținut de a îndeplini îndatoririle sale cu toate bunurile sale mobile și imobile;

Având în vedere că acestor dispozițiuni li se aduce o excepțiune, prin aceea că art. 1825 din Codul civil prevede că cu toate acestea partea nediviză a unui coherede în imobilele unei succesiuni nu poate fi pusă în vânzare de către creditorii săi personali înaintea împărțelii sau a licitației ce pot provoca creditorii, dacă

vor găsi de cuvânt, sau în care au dreptul de a interveni;

Având în vedere că legiuitorul, când a edictat această excepție, a ținut seamă de aceea că o moștenire fiind compusă din valori de diferite naturi și pentru a cărei împărțire cei interesați ar putea să exercite prelevări sau să efectueze raporturi, așa că din această cauză ar fi fost imposibil de determinat, în timpul indiviziunii, partea ce se cuvine fiecărui moștenitor;

Că aceasta a fost cauza ce a determinat pe legiuitor de a edicta art. 1825, rezultă din raportul făcut în acest sens de către tribunalul Lahary corpului legislativ francez (Dalloz. «Jurispr. general», p. 553) care a votat art. 2205, text identic corespunzător articolului nostru 1825;

Având în vedere că aceasta fiind cauza pentru care s'a introdus art. 1825, urmează a fi aplicat și când este vorba de o comunitate între soți sau de o societate oarecare, căci și aci pot fi operații preliminare multiple; de asemenea, în aceleași cazuri va fi aplicat și când este vorba de avere mobilă, căci, cu toate că legiuitorul vorbește numai de imobile, aceasta o face de oarece art. 1825 se găsește în titlul exclusiv consacrat imobilelor;

Având în vedere că în celelalte cazuri de indiviziune, când ea n'are ca cauză o succesiune, o societate sau o comunitate, cum ar fi indiviziunea rezultată din aceea că averea este cumpărată de două persoane, sau fiind că le-au fost dată sau legată, în aceste cazuri drepturile fiecărui coproprietar fiind sigure și nedepinzând de operațiuni posterioare, înconveniente ce erau în cazurile când se urmărea partea unui coherede ne mai fiind, art. 1825 nu mai e aplicabil și urmărirea se poate face înainte de împărțire, căci adjudecatarul părții urmărite se substituie în drepturile coproprietarului expulzat și va putea, ca și acesta, mai înainte să provoace partajul;

Având în vedere că din actele aflate la dosar rezultă că indiviziunile proveneau din cumpărare și că societatea debitoare «The Putna Forests» are 7 părți din arborii de pe întreaga pădure iar Societatea Forestieră 2 părți; că, deci, din arborii de pe întreaga pădure având 7 părți, urmează ca și în această porțiune să aibă tot 7 părți;

Că de oarece s'a urmărit toți arborii de pe această porțiune, și fiindcă numai 7 părți aparțin Societății «The Putna Forests», urmează a admite în parte contestația și a scoate de sub urmărire drepturile ce aparțin Societății Forestiere ce nu datorează nimic;

Că în ce privește cererea de daune, întru cât nu se dovedesc, tribunalul cată a respinge această cerere.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude supleant C. Tatovici, Curtea admite, etc.

(ss) N. C. Penculescu; C. Tatovici.

Grefier (s) N. M. Leonte

JUDECĂTORIA OCOLULUI DOROHOI

Audiența dela 17 Aprilie 1909

Herman Kern cu H. Șulimovici

Cartea de judecată No. 103

Contract de vânzare. — Neexecutarea lui. — Dreptul părții care nu e în culpă de a cere sau executarea lui sau restituirea arvunii.

Competință. — Contract de o valoare mai mare de 3000 lei. — Incompetința judelei de ocol de a declara reziliat contractul.

1. In cazul neexecutării unui contract de vânzare, partea care nu e în culpă are alegerea de a cere sau executarea contractului, sau rezilierea

lui cu restituirea arvunii îndoite, dacă arvuna s'a primit de partea în culpă.

2. Când se cere restituirea arvunii se înțelege implicit că se renunță la executarea contractului și se cere a se considera contractul reziliat.

Deci, deși prin reclamațiune nu se cere decât restituirea arvunii îndoite, și deși această arvună nu trece de 3000 lei, totuș pentru că contractul e relativ la o sumă mai mare de 3000 lei, ca să se poată da arvuna îndoită, trebuie să se declare reziliat contractul, așa că, fiind o afacere mai mare de 3000 lei, judecătorul de ocol e necompetent.

Judecata,

Văzând actele din dosar, precum și susținerile părților consemnate în jurnalul No. 2888/901;

Având în vedere cererea introductivă, prin care reclamantul Herman Kern pretinde dela părțitul H. Șulimovici suma de 1400 lei, pentru motivul că, învoindu-se la 2 Octomvrie 1908 cu părțitul ca acesta să-i vândă patru vagoane de orzoaică cu 1175 lei vagonul, predat în gara Dorohoi în termen 14 zile, dându-i 400 lei arvună și 400 saci, socotiți a câte 0.75 bani sacul; părțitul nu i-a predat orzoaica vândută, nici arvuna, astfel în cât astăzi pretinde restituirea sacilor sau valoarea lor de 300 lei, plus 300 lei daune și 800 lei arvuna îndoită, conform art 1298 din Codul civil;

Considerând că, conform art. 1298 din Codul civil, partea care nu este în culpă, în cazul neexecutării unui contract de vânzare, are alegerea de a cere sau executarea contractului sau rezilierea lui și restituirea arvunii îndoite, dacă s'a primit arvuna de partea în culpă;

Că arvuna nu e altceva decât evaluarea anticipată a daunelor în cazul unei eventuale neexecutări a contractului și că daunele fiind fixate anticipat în contractul de vânzare, atunci când se cere restituirea arvunii se înțelege implicit că se renunță la executarea contractului și se cere a se considera contractul reziliat, chiar dacă nu s'ar cere formal rezilierea prin reclamațiune;

Ori, contractul, pentru a cărui neexecutare se cere restituirea arvunii îndoite, fiind relativ la vânzarea a 4 vagoane orzoaică, socotite a câte 1175 lei vagonul, deci având valoare mai mare decât cifra de 3000 lei, care este limita competenței judecătorului de ocol în materie personală și mobilă, conform art. 27 din Legea judecătorilor de ocoale, urmează a admite incidentul ridicat de părțit și a ne declina competența;

Văzând că împăcarea propusă nu a izbutit;

Pentru aceste motive, declină, etc. ¹⁾

Magistrat stagiar, (s) Al. Costin.

¹⁾ Tribunalul Dorohoi, prin sentința No. 156 din 19 Iunie 1909, adoptând motivele cărții de judecată, a respins apelul.

A apărut: Cognitor și Procurator (Contribuție la studiul reprezentării în Procedura civilă română), de d-l Grigore Dimitrescu, doctor în drept dela Facultatea din Paris, membru de ședință la Trib. Iași, profesor suplinitor la Universitatea din Iași.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, sau să plătească numai la prezentare în mâna încasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie și I. St. TUDOROIU pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matei, investite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.